

У жніўні гэтага года ў Беларусі праходзіў Тыдзень рускай літаратуры. На свята ў Мінск прыехалі рускія паэты і пісьменнікі. На здымку: сустрэча рускіх пісьменнікаў і паэтаў на Мінскім вакзале.

Сустрэчы сяброў

У Савецкай Беларусі, якая за апошнія гады вятала на сваёй зямлі пісьменнікаў братніх рэспублік — Украіны, Літвы, Латвіі, Малдавіі, з 12 па 19 жніўня праходзіў Тыдзень рускай літаратуры. Ён зв'язваў яракай дэманстрацыяй непарушнай дружбы савецкіх народаў-братоў.

У Саюзе пісьменнікаў Беларусі адбылася прэс-канферэнцыя, прысвечаная Тыдню. Старшыня праўлення СП Беларусі П. Броўка падкрэсліў, што, пачынаючы ад Максіма Горькага, які пераклаў кшалаўскі верш «А хто там ідзе?», ніхто так многа не дапамагаў развіццю беларускага мастацкага слова, як пісьменнікі братняй Расіі. Дзякуючы дапамозе ў першую чаргу іменна рускіх пісьменнікаў, беларуская савецкая літаратура атрымала дарогі ў шырокі свет — ад чытача братніх саюзных рэспублік і да замежнага. Таму асаблівае хваляванне выклікаў Тыдзень рускай літаратуры — гэтай урачыстай падзеі ў жыцці нашай рэспублікі.

Яшчэ перад Тыднем было выдадзена рад твораў рускіх паэтаў, надрукаваных беларускімі часопісамі. Тут прадстаўлена ўсё напісанае рускімі паэтамі пра Беларусь і беларускіх — пра Расію.

На Тыдзень прыехалі Даніл Гранін, Мікалай Грыбачоў, Юлія Друціна, Міхаіл Ісакоўскі, Аляксей Каплер, Уладзімір Кастроў, Ігар Кобзеў, Леанід Ленч, Яўгеній Мазалькоў, Яўгеній Папоўкін, Аляксандр Пракоф'еў, Мікалай Рыленкаў, Сяргей Сартакоў, Анатоль Сафронаў, Міхаіл Святлоў, Леанід Собалеў, Якаў Хялемскі.

Мінск, Саюз пісьменнікаў БССР

Горача вітаю братэрскаю сустрэчу беларускіх савецкіх пісьменнікаў з пісьменнікамі Савецкай Расіі. Моцна даўня вузлы нашых гістарычна родных культур і найвялікшая блізкасць нашых народаў, якія поплеч адстаялі заваявы Кастрычніка ад усіх недругаў нашай агульнай Радзімы, абавязваюць сучасных дзеячоў літаратуры Беларусі і Расіі да сяброўскай сумеснай працы. З любоўю ўспамінаючы выдатных майстроў беларускай паэзіі і прозы, добрых і вечных нашых таварышаў па стварэнню шматнацыянальнай нашай літаратуры Янку Купалу і Якуба Коласа, мы павінны разам прыкласці ўсе намаганні да таго, каб выдатная традыцыя, закладзеная гэтымі старэйшымі мастакамі, зноў квітнела і паглыблялася як у творчасці іх сучаснікаў, так і сярод маладых беларускіх пісьменнікаў. Ад душы жаднаю вялікага поспеху Тыдню рускай літаратуры ў Беларусі і яшчэ больш трывалай сувязі паміж пісьменнікамі абедзвюх рэспублік.

Канстанцін ФЕДЗІН.

ЗРОБЛЕНА ГРАМАДСКІМ КАНСТРУКТАРСКІМ БЮРО

Інжынеры грамадскага канструктарскага бюро 9-га будаўнічага трэста г. Віцебска сканструявалі ўніверсальнае збудаванне. У залежнасці ад патрэб яго можа выкарыстоўвацца як кароўнік, цялятнік, свінарнік або гараж. Будынак збіраецца з буйных панелей, якія зама-

цоўваюцца паміж сабою пры дапамозе вінтоў.

У гонар XXII з'езда КПСС калектыў трэста ўжо сёлета абавязуецца паставіць такія збудаванні ў многія калгасы вобласці.

Г. РЭЛЕС.

ВЫДАННЕ БЕЛАРУСКАЙ СЕКЦЫІ КАМІТЭТА ЗА ВЯРТАННЕ НА РАДЗІМУ І РАЗВІЦЦЕ КУЛЬТУРНЫХ СУВ'ЯЗЕЙ З СУАЙЧЫННІКАМІ

№ 65 (550).

Жнівень 1961 г.

Год выдання 7-ы

Чалавек чалавеку —

ДРУГ

Нядаўна я вярнуўся з Венгрыі. Даўні друг савецкіх літаратараў, буйны паэт Антал Гідаш, які многа год пражыў у Савецкім Саюзе, выдатна ведае рускую мову, з гордацю паказваў мне аб'ёмістую, любоўна аформленую кнігу, толькі што выдадзеную ў Будапешце. Гэта — вынік працяглай работы Гідаша над перакладам лепшых твораў нашай паэзіі на венгерскую мову.

Гартаючы кнігу, я ўбачыў, што ў ёй побач з паэзіяй Расіі прадстаўлены майстры вершаў усіх рэспублік нашай Радзімы, у тым ліку і беларускія паэты.

Я запытаўся:

— Скажыце, Антал, а як вы перакладалі беларускаў, грузін, узбекаў?

— Для мяне служылі арыгіналам пераклады, зробленыя рускімі паэтамі, — адказаў Гідаш. — Я веру ў іх дакладнасць.

Беларускай паэзіі пашанцавала. Пачынаючы з Аляксея Максімавіча Горькага, які пераклаў вершы Янкі Купалы, буйнейшыя майстры рускай паэзіі знаёмлілі і знаёмляць многанацыянальнага чытача з творчасцю песняроў Савецкай Беларусі.

Дружалюбныя сустрэчы пісьменнікаў у розных кутках нашай краіны сталі адной з яркіх прыкмет нашага жыцця. У гэтай узаемна ўзабагачаючай і сардэчнай сувязі праяўляецца адна з каштоўнейшых граней вялікага яднання народаў Савецкай краіны, усё ўзрастаючага згуртавання братніх культур.

Чалавек чалавеку — друг, таварыш і брат!

Гэтыя словы з праекта Праграмы нашай партыі зараз ва ўсіх на вуснах.

Тыдзень рускай літаратуры ў Беларусі — вялікае свята для кожнага з нас, свята, асветленае радасным чаканнем XXII з'езда партыі, асветленае новымі подзвігамі нашага народа на Зямлі і ў космасе.

Мая дружба з беларускімі паэтамі, якая пачалася ў цяжкія дні вайны на Бранскім фронце, умацавалася з гадамі, у многім вызначыла маю творчую работу. Працуючы над перакладамі беларускай паэзіі, я заўсёды адчуваю адказнасць і перажываю вялікую радасць. Радасна ўносіць сваю, няхай малую долю ў агульную працу па збліжэнню нашых літаратур. Чалавек чалавеку — друг. Значыць, і паэт паэту — друг. Гэтым сказана ўсё.

Якаў ХЯЛЕМСКІ.

Савецкая выстаўка ў Францыі

ПАРЫЖ. Выставачнай плошчы ля Версальскіх варот у Парыжы не пазнаць. Яшчэ менш чым месяц назад тут была пустыча, на якой дзе-нідзе прабівалася чахлая расліннасць. Цяпер прахожым прыходзіцца адыйсці далей, каб акінуць позіркам грандыёзны напалавіну шкляны будынак, які вырас тут з казачнай хуткасцю.

4 верасня ў гэтым будынку адкрыецца савецкая выстаўка, якая ўжо цяпер прыцягвае да сябе вялікую ўвагу парыжан. Месца будаўніцтва выстаўкі стала самым сапраўдным цэнтрам паломніцтва французскіх журналістаў.

Савецкая выстаўка гэтага года ў Парыжы, сказаў у гутарцы з карэспандэнтам ТАСС галоўны мастак выстаўкі К. І. Раждзественскі, будзе самая буйная з усіх выставак, якія Савецкі Саюз калі-небудзь наладжваў у Францыі. Яна размесціцца на плошчы 25 тысяч кв. метраў. Падрыхтоўка да выстаўкі ідзе строга па графіку. Цяпер ужо амаль поўнасю завершаны будаўнічыя работы. Пачаўся мантаж абсталявання і ўстаноўка экспанатаў.

Па роднай Беларусі

Матацыкл «М-203»

Калектыў Мінскага мотавелазавода выпусціў доследны ўзор матацыкла «М-203». Ён прызначан для мнагадзённых гонак і кросаў. Гэта — камфартабельная і зручная машына, якая не ведае роўных сабе ў краіне. Для пераадолення перашкод і аблягчэння язды спартсменаў на ёй устаноўлена двайная рама, тэлескапічная пярэдняя і гідраўлічная задняя вількі. Гэта надае машыне вялікую ўстойлівасць і надзейнасць у эксплуатацыі. У новым матацыкле — узаемазаменныя колы — пры неабходнасці спартсмен зможа хутка і лёгка пераставіць або замяніць іх.

Для шасэйных і калёвавых гонак спартсмены атрымаюць добры матацыкл маркі «М-205». Цяпер на прадпрыемстве заканчваецца даводка гэтай машыны.

З кожным днём усё шырэй разгортваецца спарціўства ў гонар XXII з'езда КПСС на Полацкім заводзе шкловалання. Гадавы план калектыў прадпрыемства абавязуецца завяршыць да 18 снежня. На здымку: перадавікі вытворчасці завода, члены брыгады навукаўнай працы аператар Ала Чульба і інструктар Надзя Пліпокас.

На працоўнай вахце — меліяратары

Іўе. Адрозна ж за вёскай. Цяплята раскідваюцца вялікі забалочаны участак зямлі. З раніцы да позняга вечара даносіцца адсюль гул матораў. Гэта брыгада Э. Шымчыры Лаздунскага будаўніча-мантажнага ўпраўлення вядзе закладку ганчарнага дрэнажа. У калгасе імя Засло-

нава ёй троба асушыць такім чынам 225 гектараў забалочаных зямель.

ВЕСТКІ АДУСЮЛЬ

ЗВАННЕ НАРОДНАГА ТЭАТРА прысвоена драматычнаму калектыўу Палаца культуры Аршанскага льнокамбіната. За 30 год існавання калектыўу самадзейныя артысты паставілі на сцэне палаца дзесяткі спектакляў.

СТАЛОВАЯ НА СТО МЕСЦ аддана ў эксплуатацыю на Крычаўскім заводзе гумаватэхнічных вырабаў. Для зручнасці наведвальнікаў у абедзённай зале устаноўлена паточная лінія.

ДЛЯ ЛЕПШАЙ РЕАЛІЗАЦЫІ КНІГІ Старобінскі райсапжыўсаюз адкрыў у радзе калгасаў кіёскі па продажу літаратуры. Цяпер кніжныя кіёскі працуюць у калгасах «Бальшавік», «40 год БССР», «Чырвоная Славада», у саўгасе «Свабода» і іншых.

ФЕРМА СЕРАБРЫСТА-ЧОРНЫХ ЛІСЦІ будзеца ля вёскі Бабіна Бабруйскага раёна. У недалёкім часе гэта прадпрыемства стане фабрыкай каштоўнай футры.

кроуным інтарэсам усяго чалавецтва

Мірнае суіснаванне служыць асновай мірнага саборніцтва паміж сацыялізмам і капіталізмам у міжнародным маштабе і з'яўляецца спецыфічнай формай класвай барацьбы паміж імі. Паслядоўна праводзячы лінію на мірнае суіснаванне, сацыялістычныя краіны дабіваюцца няўхільнага ўмацавання пазіцый сусветнай сацыялістычнай сістэмы ў яе саборніцтве з капіталізмам. Ва ўмовах мірнага суіснавання ствараюцца больш спрыяльныя магчымасці для барацьбы рабочага класа капіталістычных краін, аблягчаецца

барацьба народа каланіяльных і залежных краін за сваё вызваленне. Падтрымка прынцыпу мірнага суіснавання адпавядае інтарэсам і той часткі буржуазіі, якая разумее, што тэрмайдзерная вайна не пашкадуе і пануючыя класы капіталістычнага грамадства. Палітыка мірнага суіснавання адпавядае кроўным інтарэсам усяго чалавецтва, за выключэннем заправіл буйных манополій і ваеншчыны.

(З праекта Праграмы КПСС).

ЖЫВЁМ ПА-НОВАМУ

Цяжкім быў лёс сялян-беларусаў у панскай Польшчы. Невыносны сацыяльны і нацыянальны прыгнёт, бяспраўе і галечка панавалі ўсюды, прымушалі многіх пакідаць родныя мясціны і шукаць лепшай долі за акіянам. Некаторыя так і не змаглі вярнуцца на Радзіму.

Так было і ў Загор'і Смалянскага сельсавета. У параўнанні з суседнімі вёскамі Тулаўшчына, Задвараны, Доўгае, гэта вёска лічылася самай замкнутой, а свайго хлеба да новага не хапала ў многіх хатах. Письменных сялян можна было па пальцах пералічыць. Хоць у вёсцы і мелася паўшэзная школа, людзям не да вучобы было. Зусім іншая карціна зараз. За гады Саветскай улады ў Загор'і аб'ядліся вялікія пераўтварэнні. Атрымаўшы волю, права валодаць зямлёй, працаваць на сваіх сябе, хлебаробы за даволі кароткі тэрмін да непазнавальнасці змянілі сваё жыццё.

У першы ж пасля вызвалення ад польскіх паноў гады сяляне арганізавалі калгас, а потым аб'ядналіся з трыма суседнімі невялікімі калгасамі ў адну буйную сельскагаспадарчую арцель, якую назвалі самым блізім, дарагім імем — «Радзіма». Дзяржава перадала на вечнае карыстанне калгасу 3 834 гектары зямельных угоддзяў. На жывёлагадоўчых фермах зараз ёсць каля 2 000 галоў. І ў сваёй асабістай гаспадарцы калгаснікі маюць па 1—2 каровы, свіней, авечак, курэй, прысядзібныя ўчасткі па 0,3—0,5 гектара.

Калгас штогод атрымлівае да 2-х і больш мільянаў рублёў прыбытку. А гэта дазваляе пашыраць гаспадарку, узводзіць новыя будынкі, набываць машыны, племянную жывёлу. Пабудаваны дзесяткі жывёлагадоўчых памяшканняў і адміністрацыйна-гаспадарчых будынкаў, куплена 10 аўтамашын, 9 трактараў, збожжавыя і кукуруза-

ўборачныя камбайны і многа іншай тэхнікі.

Заможна жывуць калгаснікі. Члены загорскай палыводчай брыгады атрымалі на працягу ў мінулым годзе больш за 2 100 пудоў зерна, 74 000 рублёў грошай, гародніну, бульбу, кармы для жывёлы. Зайдзіце ў дамы калгаснікаў, і вы ўбачыце дастатак. Якое было раней убрание сялянскай хаты? Печ, лава і сякі-такі столік. А цяпер — нікеляваныя ложка, люстраныя шафы, швейныя машыны — звычайная з'ява. У кожнага веласіпед, а то і матацыкл.

У дамах калгаснікаў гаворыць радыё, а хутка будзе праведзена электрычнае святло. У Загор'і ёсць бібліятэка, у якой налічваецца больш за тры тысячы тамоў рознай літаратуры, амаль кожны дзень дэманструецца кіно, у кожным доме ідуць газеты, часопісы.

Шырокі, светлы шлях адкрыты для сялян у навуку. Зараз уся моладзь вучыцца. У вёсцы пабудавана цудоўная новая школа-дзясцігодка. Многія юнаны і дзяўчаты пасля дзясцігодкі застаюцца ў калгасе, а хто хоча — ідуць вучыцца ў вышэйшыя навучальныя ўстановы.

У Загор'і вырасла свая інтэлігенцыя. Каля сарака дзяцей калгаснікаў сталі настаўнікамі, урачамі, інжынерамі, афіцэрамі Саветскай Арміі. Вазьміце сям'ю Рыгора Будакімавіча Кудрэікі. Яго сын Міхаіл працуе сакратаром райкома партыі ў Ляхавіцкім раёне Брэстскай вобласці і вучыцца завочна ў сельскагаспадарчай Акадэміі, тры дачкі — Марыя, Іра і Ніна — працуюць настаўнікамі, Ніна скончыла Беларускі дзяржаўны ўніверсітэт. У Несцера Гаманчука сын хірург, а дачка Ліда — настаўніца, працуе ў сваёй жа Загорскай школе. І ў сям'і Мікалая Данілавіча Казловіча таксама ўсе вучоныя: сын Павел — інжынер, Пётр — чыгуначны тэхнік, дачка Алена — настаўніца, цяпер дырэктар Загорскай сярэдняй школы, у якой калісьці сама вучылася.

З'явіліся ў вёсцы і такія спецыяльнасці, як трактарыст, камбайнер, механік, шафёр. У Мікалая Рубель, напрыклад, усе тры сыны працуюць у калгасе механізатарамі.

Гэта ад душы радуе нас. І жыццё стала не тое, і людзі не тыя. Яны будуць новае цудоўнае жыццё.

А. ВАСІЛЬЕВА.

Дары блакітнай цаліны

ПУНІНЕЦ. За вёскай Ляхва, сярод пясчаных узгоркаў, шырока раскінулася блакітная гладзь штучных азёр. Тут вырошчваюцца люстраны карп і серабрысты карась.

Калектыў рыбгаса «Ляхва» па-сапраўднаму ўзяўся за асваенне блакітнай цаліны. На берагах азёр узведзены тушнікі, кармацэхі, інкубатары. Створан буйны матачны статак качак.

Гадоўля качак арганізавана па канвеернай сістэме. Атрымліваемыя з інкубатора качаняты да месячнага ўзросту ўтрымліваюцца ў спецыяльна абсталяваных памяшканнях — брудэрах, а потым паступаюць у тушнікі і на азёры для адкорму. За 60—65 дзён качкі дасягаюць неабходнай кандыцыі. Цяпер адкормліваюцца яшчэ каля 20 тысяч качак. Штодзённа на Пінскі птушкакабінат адпраўляецца да 1,5 тысячы галоў птушкі. Каля 50 тысяч качанят птушкаводы прадалі калгасам і саўгасам рэспублікі.

НОВЫ МІКРАРАЁН

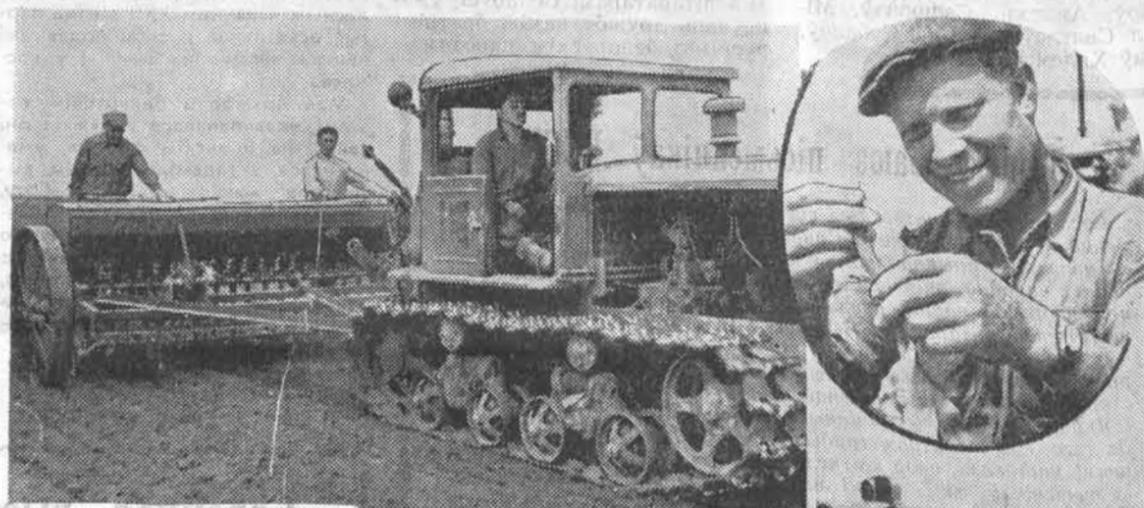
На вуліцы Імя Барыкіна ў Гомелі пачата збудаванне двух 80-кватэрных жылых дамоў з буйных панеляў. Планам работ прадугледжаны іх увод у эксплуатацыю ў гэтым годзе.

Вялікія будаўніча-монтажныя работы вядуцца таксама ў новым мікрараёне па Рэчыцкаму шасэ. У гэтым годзе тут будзе закладзена адзінаццаць 80-кватэрных буйнапанельных дамоў. Апра-

ча таго, у гэтым раёне будуць збудаваны дзіцячы сад і яслі на 200 месц, дзве групавыя кацельныя, кіна-тэатр, кабінат бытавога абслугоўвання і рад іншых аб'ектаў грамадскага харчавання і камунальнага аб-

слугоўвання. Раён новай забудовы хутка будзе газіфікаваны. Зараз заканчваюцца будаўнічыя і аддзелачныя работы ў вучэбным корпусе. Хутка школа ўступіць у эксплуатацыю.

На палях калгасаў і саўгасаў

1. Калгасы і саўгасы Рэчыцкага раёна Гомельскай вобласці пачалі сябу азімых. На здымку: сяба жыта ў калгасе імя Карла Маркса.

2. У саўгасе «Добрушскі» Добрушскага раёна пасеяна ў гэтым годзе 830 гектараў кукурузы. Зараз механізаваныя звенні вядуць міжрадковую апрацоўку і падкормку раслін мінеральнымі ўгнаеннямі. На здымку: перадавы кукурузавод-механізатар саўгаса Міхаіл Кавалёў аглядае кукурузу.

3. 140 гектараў ільну было пасеяна ў бягучым годзе ў калгасе «Перамога» Уздзенскага раёна. На здымку: абмалот ільну ў другой палыводчай брыгадзе. Злева — перадавая ільнаводна калгаса Яўгенія Рублеўскага.

Фота П. Наватарова.

Гэта грандыёзна!

Апублікаваны для ўсенароднага абмеркавання праект Праграмы Камуністычнай партыі Саветскага Саюза на паўняе горадско за сваю Радзіму кожнага грамадзяніна СССР. І я, як чалавек, які на ўласнай скуры адчуў «прыгажосць» так званай «вольнага свету», ганаруся двойчы.

Два з палавінай гады таму назад я вярнуўся з адной з буйнейшых і багацейшых капіталістычных краін — Англіі, дзе я пражыў дзесяць год, не маючы ні пастаяннай работы, ні спецыяльнасці, ні кватэры.

Тут, на Радзіме, я атрымаў спецыяльнасць слесара, пастаянную, добра аплачваемую работу, асобны пакой, ажаніўся. Два месяцы таму назад у нас з'явіўся маленькі сыноч Міша.

Велічная Праграма КПСС адкрывае вялікія перспектывы росту матэрыяльнага дабрабыту і культуры саветскіх людзей. Чытаючы гэты канкрэтны план работ па будаўніцтву камунізма, можна сказаць адно:

Гэта грандыёзна!

В. КАРАЛЬКОУ,
слесар завода гадзіннікавых дэталей.

г. Віцебск.

На здымку: В. Каралькоў з жонкай і сынам.

Машына-дапамога хлебаробам

Калгас «Іскра» Пружанскага раёна — вялікая шматгалінная гаспадарка. У ёй аб'яднаны сяляне шасці вёсак Сухапальскага сельсавета: Хвалова, Андрыянаўкі, Гален, Клетнага, Непамацинаўкі і Сухаполя. Адных толькі зямельных угоддзяў у арцелі больш за чатыры тысячы гектараў, жывёлы на фермах каля чатырох тысяч галоў. Ды ў сваіх асабістых гаспадарках калгаснікі маюць сотні кароў, свіней, авечак, вялікія прысядзібныя ўчасткі.

Так што спраў у хлебаробаў вельмі многа. Але нягледзячы на

гэта, яны паспяваюць па-гаспадарску ўпраўляцца з усімі работамі. Вядома, калі б за ўсё адказваў плуг, серп, коса і конь, як гэта было раней, калі сяляне жылі аднаасобна, цяжка б давяслося. А цяпер у калгаснікаў ёсць надзейныя памочнікі — машыны. Усе працаёмкія работы ў палыводстве і жывёлагадоўлі механізаваны. У арцелі ёсць каля 70 відаў розных сельскагаспадарчых машын, многа прычэпнага інвентару.

Выйдзеш вясной на поле, і ўжо не адзінокія сейбіты з сьвёнкімі праз плячо маячаць перад вачыма, а магутныя трактары з селякмі гуляюць па шырокіх калгасных палях. Цяпер і зернявыя, і лён, і цукровыя буракі, і кукуруза — усё сеецца спецыяльнымі трактарнымі селякмі, бульбу садзяць бульбасаджалкамі.

Калгас цалкам электрыфікаваны. А гэта дазволіла механізаваць фермы. Тут устаноўлены падвясныя дарогі, у кормакухнях — вадаправоды, кормапрыгатавальныя камбайны, кормадрабляльнікі. У кароўніках — аўтапаільнікі. Хутка будзе ўведзена аўтадаенне — набыты тры камплекты аўтадаілак. На трох фермах ёсць душ.

Адным словам, машыны зусім змянілі, палегчылі ўмовы працы хлебароба.

А. КАЗАКОВА.

Сельскія новабудоўлі

Вялікае будаўніцтва вядзецца ў калгасе «Бальшавік» Аршанскага раёна. Нядаўна тут здадзены ў эксплуатацыю два кароўнікі, а таксама зернесушылка прапускной здольнасцю 36 тон збожжа ў суткі. Заканчваюцца будаўніцтва свінарніка на 500 галоў, цялятніка і трох канюшань. Узводзяцца тры свірныя ёмістасці ў 600 тон і гараж на пяць аўтамашын.

Пабудаван клуб, у якім ёсць глядзельная зала на трыста месц.

В. КАВАЛКО.

УПЭЎНЕНЫМ ПОСТУПАМ ДА РАШАЮЧАЙ ПЕРАМОГІ

Сусветная сацыялістычная сістэма ўпэўнена ідзе да рашаючай перамогі ў эканамічным спаборніцтве з капіталізмам. Ужо ў бліжэйшы перыяд яна забяспечыць сваю перавагу над сусветнай капіталістычнай сістэмай па агульнаму аб'ёму прамысловай і сельскагаспадарчай вытворчасці. Усё ў большай ступені ўзрастае ўздзеянне сусветнай сацыялістычнай сістэмы на ход грамадскага развіцця ў інтарэсах міру, дэмакратыі і сацыялізма.

Велічнае збудаванне новага свету, якое ствараецца гераічнай працай свабодных народаў на велізарных прасторах Еўропы і Азіі, — правобраз новага грамадства, будучыня ўсяго чалавецтва.

(З праекта Праграмы КПСС).

На вуліцы Гагарына

Імя легендарнага лётчыка маёра Юрыя Аляксеевіча Гагарына стала вядома ўсёму свету. Маці даюць сваім нованароджаным імя гэтага вялікага грамадзяніна СССР. Яго прозвішча з гонарам прысвойваецца перадавым цэхам і брыгадам фабрык і заводаў, паравозным калонам. Імем яго названы многія вуліцы і плошчы.

У азнаменаванне бяспрыкладнага подзвігу, зробленага першым касманатам, Суражскае шасце рэспублікі выканкома Віцебскага гарадскога Савета дэпутатаў працоўных перайменавана ў вуліцу Гагарына.

У зеленым дрэў патапаюць вытворчыя карпусы буйнейшай у рэспубліцы швейнай фабрыкі «Сцяг індустрыялізацыі», завода гадзіннікавых дэталей, вацинна-ватнай фабрыкі і камбіната будматэрыялаў. Шматпавярховыя жыллыя дамы, дзіцячыя сады і яслі, клубы, школа... Праносяцца быстраходныя трамвалі, камфортабельныя аўтобусы.

А якія выдатныя людзі працуюць на прадпрыемствах, размешчаных на вуліцы Гагарына. Усёй Беларусі вядома ветэран працы начальнік 4-га пашывачнага цеха фабрыкі «Сцяг індустрыялізацыі» Герой Сацыялістычнай Працы Марыя Ільініч-

на Мацэнка. Яна першай на фабрыцы па пачыпу Ваяцкіцы Гаганавай перайшла ў адстаючы цэх, вывела яго ў перадавы.

Шэсць год назад пераступіла парог фабрыкі Азаліна Іванаўна Дарожкіна. Тут яна набыла спецыяльнасць швачкі і ўвесь запал свайго сэрца аддае росквіту любімай Савецкай Радзімы. Азаліна Іванаўна выбрана дэпутатам Вярхоўнага Савета БССР, Перадавая работніца паспяхова закончыла вярхоўны тэхнікум лёгкай прамысловасці.

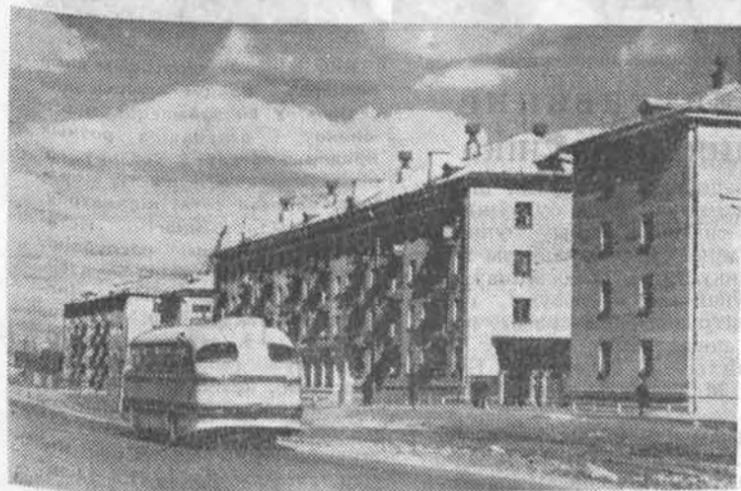
У адным радзе з імі стаіць кавалер ордэна Працоўнага Чырвонага Сцяга майстар другога пашывачнага цеха Ніна Макараўна Гойлава. Гэта яна ад імя сваіх ровеснікаў на Сусветным фестывалі моладзі і студэнтаў у Маскве рапартавала аб працоўных дасягненнях віцебскіх швейнікаў.

Зусім нядаўна паявіліся на гэтай вуліцы завод гадзіннікавых дэталей і вацинна-ватная фабрыка. У іх цэхах ёсць свае героі працы, шукальнікі новага.

Працоўныя справы рабочых і работніц пераклікаюцца сёння з найвялікшым подзвігам Юрыя Гагарына.

Г. МОРЭУ.

На здымку: вуліца Юрыя Гагарына ў Віцебску.

РАДЗІМА ДАРАВАЛА

Шляхі і раздарожжы

Я ўпэўнены, што сярод чытачоў «Голасу Радзімы» знойдуцца людзі, якія ў гады вайны жылі ў Бабруйску і добра ведаюць Паўла-фізкультурніка. І вось зараз, праз 17 год пасля вызвалення Бабруйска ад гітлераўскіх захопнікаў, я, той самы Павел, хачу расказаць пра сябе, пра наш горад, пра нашу жыццё.

Мне моцна ўрэзаўся ў памяць той час, калі я закончыў фізкультурны тэхнікум у Мінску. У горадзе якраз ішла падрыхтоўка да Усесаюзнага тараду фізкультурнікаў, і раптам — вайна. На горад і навакольныя вёскі пасыпаліся гітлераўскія бомбы, а праз якія пяць — шэсць дзён у Мінску лютавалі ўжо фашысцкія карнікі. Каб атрымаць хлебную картку, я пайшоў на біржу працы. Неўзабаве мяне зноў выклікалі туды і прымуслі працаваць выкладчыкам фізкультуры ў школе. Потым мяне адправілі ў Слоніўскі раён у мястэчка Альберцін на курсы так званых «саюза беларускай моладзі».

Чым нас там частавалі? Бязгледзіцай нацыяналізму і гітлераўскім чалавеканенавіствам. Пасля заканчэння курсаў я вярнуўся ў Бабруйск. У гэты час сюды, як

біты сабака, бег з Арла гітлераўскі паслугач Міхалі Октан. З пенай на губах паклёпнічаў ён у Бабруйску на нашу Радзіму і пры падтрымцы гестапаўцаў пачаў арганізоўваць «саюз барацьбы супраць бальшавізму». Яго палюбоўніца Алябіна, якая нават двух слоў не ведала па-беларуску, верхаводзіла бабруйскім акруговым аддзелам СБМ.

Але дарэмна гэтыя выградкі страшылі нас, быццам з прыходам савецкіх войск усё мы будзем знішчаны. Усё гэта казкі для слаба нервовых.

Цяпер я жыў і працую ў сваім родным Бабруйску, як усё людзі, маю жонку, дзяцей, матэрыяльна забяспечаны.

Як змяніўся, якім прыгожым стаў наш родны горад! Старыя бабруйчане памятаюць, што некалі толькі ў цэнтры на Сацыялістычнай вуліцы можна было сустрэць двухпавярховыя жыллыя дамы. А зараз па Мінскай, Ленінскай, Гоголя і іншых вуліцах ёсць дзесяткі шматпавярховых стокватэрных дамоў. Толькі за апошнія пяць год больш трох тысяч сем'яў бабруйчан атрымалі новыя кватэры з вадаправодам і каналізацыяй.

Да вайны ў Бабруйску

былі невялікія швейная і мэблевая фабрыкі, лесакамабінат і некалькі іншых дробных прадпрыемстваў. Я гавару «дробныя», таму што ў нас будзеца самы буйны ў краіне гарбарны камбінат, дзе будзе занята больш рабочых, чым на ўсіх прадпрыемствах горада да вайны. Сотні рабочых заняты на трыкатнай і футравай фабрыках і на заводзе жалезабетонных вырабаў.

Чаму я ўсё гэта раскажваю? Я хачу, каб усё нашы землякі за рубяжом ведалі праўду аб сённяшнім жыцці Бабруйска і гналі ад сябе праць былых гітлераўскіх падгалоскаў Міхала Октана і яго істэрычную напарніцу Веру Алябіну. Не верце ім.

Я працую выкладчыкам фізкультуры ў сярэдняй школе і карыстаюся аўтарытэтам у педагагічным калектыве, сярод спартсменаў горада.

Савецкая ўлада, увесь народ зразумелі, што мы былі ашуканы, і ніхто нам тут не помсціць.

Самы правільны шлях для кожнага чалавека — быць верным сынам свай Радзімы. Любі яе сумленна, працуй старанна — і цябе будучь паважаць і цаніць.

П. СІМАНОВІЧ.

Самае святое ў кожнага з нас — Бацькаўшчына

Гэты свой невялікі артыкул я хачу бы пачаць з аднаго выпадку, які да глыбіні сэрца ўзрушыў мяне.

Неяк раніцай я зайшоў у кантору райпрамакамбіната, дзе я працую, і ўбачыў на Дошцы гонару свой партрэт. Да мяне сталі падыходзіць сябры па працы і паціскаць руку.

— Віншваем, Васіль Ціханавіч, — шчыра гаварылі яны. — З працоўнай перамогай, браце.

А я стаю і не мог прамовіць слова. На мяне такое нахлынула, што пераблыталіся думкі, цэлы вір пачуццяў закліснуў сэрца, на вачах наварнуліся слёзы радасці.

«Гэта ж мой партрэт павесілі на Дошку гонару», — думаю я. Потым мне хацелася кінуцца да таварышаў, абняць, расцалаваць іх і сказаць: «Вялікае дзякуй вам, хлопцы за давер'е, за тое, што не цураецеся мяне, ветліва, як роўнага прынялі ў сваю сям'ю».

Многія з іх ведалі маё мінулае.

Пасля амністыі я прыехаў туды, дзе быў калісьці нямецкім паслугачом, хадзіў з вінтоўкай, якую даў вораг. Вяртаючыся дадому, я моцна хваляваўся, думаю, што людзі нават не захочуць са мной гаварыць. Але мае землякі нічым не пакрыўдзілі мяне.

У сучасны момант я працую кавалём. Прафесія гэта прышлася мне па душы, і я аддаю ёй усё сваё ўменне. За сумленную працу часта атрым-

ліваю грашовыя прэміі, пахвальныя лісты. На заробак таксама не скарджуся. 100—110 рублёў у новых грошах — такая мая зарплата ў месяц. Жонка працуе настаўніцай у Касцюковіцкай сярэдняй школе. Словам, жывём у поўным дастатку.

З газет я даведаўся, што асобныя нашы суайчыннікі да гэтага часу жывуць за мяжой. Па розных прычынах яны аказаліся там. Хочацца, каб і яны не забываліся, што самае святое ў кожнага з нас — гэта Радзіма.

Можна гэты мой ліст прачытае хто-небудзь з землякоў на чужыне, якія жылі раней у Касцюковіцкім раёне. Паглядзелі б яны, якімі сталі зараз Касцюковічы! Новыя дабрытныя будынкі з цэглы выраслі за пасляваенныя гады на вуліцах, бабудавана многа магазінаў, жылых дамоў, трохпавярховыя школы, камбінат бытавога абслугоўвання. Механізаваны хлебавод. Заканчваецца будаўніцтва гасцініцы, універмага. Нядаўна да нас прышоў ток з Васілевіцкай ДРЭС. Ёсць у Касцюковічах і вадаправод.

Цяпер наконт забеспячэння. У магазінах горада, а таксама ў сельмагах раёна знойдзеш усё, што патрабуецца: шырокі выбар мануфактуры, гатовага адзення, абутку, прадуктаў харчавання. Калі ласка, купляй усё на свой густ.

Прыязджайце да нас, дарагія землякі, у госці. Я ўпэўнен, вы будзеце сябе адчуваць у Касцюковічах, як дома.

В. МЕЛЬНИКАЎ.

У гэтым мае шчасце

Нарадзілася я ў Бешанковіцкім раёне, што на Віцебшчыне, у невялікай вёсачцы Шыпулі. Сям'я наша жыла ў дастатку. Калі мне споўнілася сем год, а гэта было ў 1930 годзе, я пайшла ў Бачайкаўскую сямігадовую школу. Пасля яе заканчэння паступіла ў Лепельскае педагагічнае вучылішча.

...І вось я настаўніца, еду вучыць дзяцей у толькі што вызвалены ад польскіх панюў Міёрскі раён. Ды не проста настаўніцай, а загадчыцай Клётаўскай пачатковай школы.

Не буду расказаць, як я хвалявалася на першым уроку, толькі скажу, што гэта былі самыя шчаслівыя хвіліны ў маім жыцці.

Любуючыся сваімі выхаванцамі, я адчувала вялікую радасць жыцця, радасць працы.

Але гэта радасць была кароткай. На нашу краіну напалі нямецка-фашысцкія захопнікі.

Я разубілася і пешшу пайшла ў Бешанковічы да братавай — адзінай свайей сваячкі. Але там ужо лютавалі фашысты. Цяжка было жыць. Іншы раз нават есці не было чаго — нашы «вызваліцелі»-фашысты ўсё адабралі. Нарэшце яны сталі дабрацца і да нас, моладзі, — германскім мілітарыстам патрэбны былі бясплатныя рабочыя рукі. З Міёр, як і з іншых гарадоў і вёсак Беларусі, на захад адзін за адным пацягнуліся эша-

Н. Муха.

лоны з рабамі — нашымі юнакамі і дзяўчатамі. У любы час маглі сханіць і мяне. Тады мне параілі

ўладкавацца на якую-небудзь работу, каб пазбегнуць фашысцкага «раю». Неўзабаве я стала працаваць настаўніцай у Міёрскай школе. Але гэта была не работа, а мука. Працавала я без душы, абы хутчэй прайшоў дзень.

У пачатку 1943 года ў нашай школе сталі пагаварваць аб якойсьці малядзёжнай арганізацыі. А праз некаторы час дзве мае сяброўкі-настаўніцы Марыя Гарбаценка, Ольга Шук і іншыя з'явіліся на ўрок ў нямецкай форме. Потым яны і мяне пачалі ўгаварваць, каб я ўступіла ў іх арганізацыю. Называлася яна «саюз беларускай моладзі». Тады мне і ў галаву не прыходзіла, што гэта самая звы-

чайная фашысцкая пастка для моладзі, якую гітлераўцы намагаліся перацягнуць на свой бок, выкарыстаць у барацьбе супраць нашага свабодалюбівага народа.

Кіраўніцай у нас была Вера Казёл. Яна верай і праўдай служыла акупантам. Не адставала ад яе і Марыя Гарбаценка. Яны плявузгалі розныя небыліцы на Савецкую ўладу, праводзілі з намі сходы, і ўсяляк расхвальвалі гітлераўскі «новы парадак».

Я паўтараю, мне тады і ў галаву не прышло, што ўся дзейнасць СБМ была накіравана на распальванне братазбойчай вайны ў нашай краіне.

Потым, калі Савецкая Армія вызваліла беларускія гарады і вёскі ад фашыстаў, народ жорстка, але справядліва караў тых, хто выслужваўся перад фашыстамі. Чакала гэта і я. Але людзі ўлічылі, што я нічога не зрабіла, што я была падманам уцягнута ў СБМ, і не сталі мяне праследаваць. Адразу пасля вызвалення я працавала настаўніцай у той жа Міёрскай школе, а потым — Васінікоўскай пачатковай. Тут я працую і зараз.

Да мяне зноў прышла асалода і радасць жыцця і працы.

І ў гэтым — мае шчасце.

Наталля МУХА.

Віцебская вобласць.

Н Я С В І Ж

48 медалю

Нясвіжскі замак.

У сарака пяці кіламетрах на ўсход ад горада Баранавічы ў вярхоўях ракі Ушы (басейн р. Нёман) размешчаны старажытны беларускі горад Нясвіж, які мае больш чым 700-гадовую гісторыю.

У гады польскай акупацыі Нясвіж быў глухім павятовым горадам Наваградскага ваяводства.

Нягледзячы на багацце сельскагаспадарчай сыравіны, да 1939 года на месцы яна амаль не перапрацоўвалася, а за бяспэкай эксплуатавалася ў цэнтральныя прамысловыя раёны панскай Польшчы і ў Германію. У Нясвіжскім павеце налічвалася невялікая колькасць саматужных прамысловых прадпрыемстваў, на якіх працавала ад 2 да 25 рабочых. Але нават і гэтыя прадпрыемствы не былі створаны польскімі ўладамі, а

дасталіся ім з часоў царскай Расіі. Працягласць рабочага дня на прадпрыемствах даходзіла да 14 гадзін у суткі, а заробная плата была на многа ніжэй, чым у цэнтральных ваяводствах Польшчы.

Верасень 1939 года з'явіўся паверотнай датай у жыцці старажытнага Нясвіжа. З першых дзён пасля вызвалення ў горадзе хутка ўсталявалася нармальнае жыццё: працавалі ўсе прадпрыемствы, адкрыліся школы на роднай беларускай мове, для насельніцтва была завезена вялікая колькасць цукру, запалак, солі, газы, абутку, адзення і іншых тавараў народнага ўжытку. Сялянам было раздадзена 8 тысяч гектараў памешчыцкай зямлі. Працоўныя на кожным кроку адчувалі цёплыя клопаты сваёй маці-Радзімы,

Камуністычнай партыі, Савецкага ўрада.

Ліквідуючы цяжкія вынікі гаспадарання польскай паноў, насельніцтва Нясвіжа хутка далучылася да жыцця ўсёй краіны і шло па агульнаму для ўсіх савецкіх людзей камуністычнаму шляху. Але вераломны напад гітлераўскіх захопнікаў часова спыніў іх мірную стваральную працу. На тэрыторыі раёна ўсе тры гады нямецкай акупацыі вялася партызанская вайна. Сотні нямецкіх салдат і афіцэраў знайшлі сабе магілу на старажытнай нясвіжскай зямлі.

Прайшло ўсяго 17 год з таго часу, як адгрымелі апошнія выстралы вайны. 17 год — тэрмін зусім невялікі, а як многа зроблена за гэты кароткі час. У горадзе пабудаваны электрастанцыя, механізаваны маслаза-

вод, адноўлены лесазавод. Недалёка ад Нясвіжа адноўлены спіртзавод, зараз рэканструюваны як біяхімічны завод. Працуюць буйны райпракамбінат, які мае звыш дзесяці вытворчых цэхаў і аб'ём валавой прадукцыі больш шасці мільёнаў рублёў у год, раённы прамысловы камбінат, некалькі вытворчых арцеляў і рад іншых прадпрыемстваў. У 14 кіламетрах ад Нясвіжа ў пасёлку Гарадзея пабудаваны другі беларускі цукровы завод і ільнозавод. Цэгла, кафлі, мэбля, абутак, піламатэрыял, ганчарны посуд, гонты, спірт, крухмал, цукар, каўбасна-вяндліныя, кандытарскія, плодагародныя, хлеба-буланчыя і іншыя вырабы выпускае цяпер прамысловасць раёна.

У Нясвіжы працуе школа-інтэрнат, у якой вучыцца некалькі сот дзяцей, ёсць дзве сярэднія школы, школа рабочай моладзі. У раёне ёсць свой раённы Дом культуры на 500 месц, кінатэатр, тры бібліятэкі. Кніжны фонд толькі раённай бібліятэкі перавышае 20 тысяч экзэмпляраў рознай літаратуры.

Вялікія работы праведзены і праводзяцца па добраўпарадкаванню азеляненню горада. У былым радзівілаўскім замку цяпер размяшчаецца санаторый, у якім штогод адпачываюць і лецацца сотні працоўных нашай рэспублікі.

А. ХАЦКЕВІЧ,
навуковы супрацоўнік
Інстытута гісторыі
АН БССР.

Удалым для беларускіх спартсменаў быў перадапошні дзень VII Усеаюнавай спартакіяды прафсаюзаў. Яны ў гэты дзень заваявалі многа залатых, сярэбраных і бронзавых медалю.

Перш за ўсё неабходна сказаць пра нашых барцоў, асабліва вольнага стылю. Як вядома, на першыя месцы краіны два з іх заваявалі званне чэмпіёна Савецкага Саюза. А на гэтых спаборніцтвах беларускія спартсмены І. Лосік, В. Сурьмаў, М. Аксёнаў і А. Мядзведзь сталі чэмпіёнамі спартакіяды. Два барцы ўзнагароджаны сярэбранымі медалю. У камандным заліку калектыву Беларусі па вольнай барацьбе выйшаў на першае месца.

Другое месца заваявала беларуская каманда па класічнай барацьбе. Два яе удзельнікі — студэнты І. Качаргін і В. Жыцннёў — атрымалі залатыя медалі, а тры — сярэбраныя.

Удала закончылі спаборніцтвы нашы весляры. У камандным заліку іх апарэдалі толькі спартсмены з РСФСР, Ленінграда і Украіны. Беларускія весляры заваявалі 20 медалю, у тым ліку 6 залатых.

На п'едэстал гонару зноў падняўся экс-чэмпіён краіны па бок-

су мінчанін Ул. Вацвінік. Ён узнагароджаны залатым медалем. Тры баксёры Я. Абакумоўскі, В. Крывабок, С. Педа занялі трэція месцы і атрымалі бронзавыя медалі.

У кіданні молата мацнейшым аказаўся брэсцкі майстар спорту Аляксандр Балтоўскі. Кінуты ім снарад праляцеў 63 метры 62 сантыметры. Балтоўскі заваяваў званне чэмпіёна спартакіяды і залаты медал. Шостае месца занялі ўдзельніцы жаночай эстафеты 4x400.

Гродзенская студэнтка Алена Валчэцкая была ўдастоена залатога медала за выкананне апорнага скачка — 9,7 бала. У мнагаборстве Валчэцкая была трэцяй. Яна стала ўладальніцай двух медалю. У жаночай велагонцы на 25 кіламетраў абарона каманда Беларусі ў складзе В. Бярозавік, В. Слануты, Л. Сіміна і В. Сафрончык заняла трэцяе месца з вынікам 38 мінут 38 секунд.

Зборны калектыву рэспублікі па лепшыя сваё турнірнае становішча. З васьмага месца ён перамясціўся на пятае. Уперадзе ідуць каманды РСФСР, Украіны, Масквы. І Ленінграда. Беларускія спартсмены ўжо заваявалі 48 медалю, у тым ліку 16 залатых, столькі ж сярэбраных і бронзавых.

Кінанарыс аб народным тэатры

АШМЯНЫ, Беларуска студыя дакументальных фільмаў закончыла здымкі кінанарыса аб творчай дзейнасці калектыву Ашмянскага народнага тэатра. Здымкі праводзіліся ў раённым Доме культуры, а таксама ў калгасах і саўгасах, дзе самадзейныя артысты ставілі свае спектаклі «Лявоніха на арбіце», «Паўлінка» і выступалі з канцэртамі.

Тэадор Пола, Савелій Сідарэнка і Міхаіл Яшкewіч.

Час загартоўвае дружбу

Міхаілу Крока прывялі на зборны пункт. Наспех агледзілі і сказалі:

— Годзен.

А хартысцкі афіцэр растлумачыў:

— Будзеш змагацца за славу Венгрыі, у доблесным мад'ярскім войску.

А Тэадору Пола, грамадзяніну Чэхаславакіі, перад адпраўкай на ўсход слова на дарогу прачытаў нямецкі фельдфебел:

— Вам выпаў гонар са зброяй у руках служыць вялікай Германіі.

Аднак Тэадора Пола прызначылі ў рабочы батальён, а не ў рэгулярную часць. «Вя-

лікая Германія» не верыла славакам.

Міхаілу Крока і Тэадора Пола лёс звёў на чэхаславацкай зямлі. І сустрэліся яны як былія байцы дзесятай журавіцкай партызанскай брыгады. Здзіўляюча падобны ў іх лёс: абодва амаль у адзін час — адзін з венгерскай часці, другі з чэхаславацкага рабочага батальёна — прыйшлі да беларускіх партызан, абодва ваявалі супраць фашыстаў на Рагачоўшчыне. Пасля ж вызвалення беларускай зямлі яны адправіліся ў варажы тыл. І ў Чэхаславакіі выпадакова сустрэліся.

Другая сустрэча, ужо не

выпадкавая, адбылася праз семнаццаць год у ліпені 1961 года пад Рагачовам, у тым лесе, дзе яны калісьці змагаліся і дзе венгерскай фашысцкай карнай часці загадана было разпраміць партызан. Здарылася ж наадварот: партызаны разграмілі карнікаў. І сярод тых партызан былі храбрыя байцы — Міхаіла Крока і Тэадор Пола.

Па суседству, у васьмай Рагачоўскай брыгадзе, ваявалі польскія камуністы Альфонс і Стэфанія Дучко, Міхаіл Яшкewіч. Былія падпольшчыні і партызаны не забываюцца на баявую дружбу. Стэфанія і Махал прыехалі з Варшавы, каб пабачыць сваіх аднапалчан, пагаварыць з баявымі саратнікамі.

З Ленінграда прыляцеў былы партызанскі разведчык Е. Карнеў. З Адэсы — адзін з першых партызан на Быхаўшчыне і Рагачоўшчыне М. Дабрай. Прыехалі ветэраны двух войнаў — грамадзянскай і айчынай — муж і жонка Сідарэнка, вядомы клічаўскі партызан камбрыг Ізох.

Вельмі цікавай была сустрэча баявых саратнікаў на мірнай беларускай зямлі. Ветэраны антыфашысцкай вайны гаварылі аб мінулых днях, аб зямлі, на якой ваявалі супраць фашызму. І сакратар падпольнага райкома партыі Свардлоў, і падпалкоўнік чэхаславацкай арміі Пола, і служачы з Варшавы М. Яшкewіч прысвяцілі свае выступленні гадавіне вызвалення Беларусі. Бо святая беларускага народа — гэта святая яго сяброў.

С. КУСТАНОВІЧ.

Святкаванне дня будаўніка

Працоўныя рэспублікі шырока адзначылі Дзень будаўніка.

Па-святоточнаму быў упрыгожан мінскі парк культуры і адпачынку імя Чалюскінцаў. На галоўнай алеі — лозунгі, стэнды, вітрыны і дыяграмы, партрэты перадавікоў: Герояў Сацыялістычнай Працы Д. Булахава, М. Макаравіч, С. Місунова.

Удзельнікі масавага народнага гуляння праслухалі даклад аб традыцыйным свяце. На вялікай эстрадзе паказалі сваё майстэрства калектывы мастацкай самадзейнасці будаўнікоў.

Народныя гуляння ў гонар Дня будаўніка адбыліся таксама ў Гомелі, Віцебску, Магілёве, Гродна і іншых гарадах рэспублікі.

Пры Мінскім акруговым доме афіцэраў працуе турысцкая секцыя. У ёй займаецца многа юнакоў і дзяўчат з розных прадпрыемстваў і устаноў горада. Маладыя турысты праішлі за лета сотні кіламетраў, пазнаёміліся з многімі гістарычнымі месцамі рэспублікі. Яны пабывалі ў вёсцы Студзёнка пад Барысавам, у Міры, Нясвіжы, на радзіме Ф. Э. Дзяржынскага — у Івянцы, у Кобрыве, у музеі гераічнай абароны Брэсцкай крэпасці. У бліжэйшы час турысты наведуюць месцы партызанскіх баёў на возеры Палік, на берагах ракі Нёман і возеры Нарач. На здымку: удзельнікі баёў за вызваленне Беларусі ад гітлераўскіх захопнікаў Г. П. Праноф'еў расказвае маладым турыстам пра баі пад Мінскам.

РАДЫОМІЁ

ДЛЯ ЗАХОДНЯЯ ЕУРОПЫ

Слухайце штодзённа нашы радыёперадачы па сярэднеэўрапейскаму часу: на сярэднім хвалі 227 метраў (ці 1322 кілагерцаў) з 6 да 7 гадзін, з 16.00 да 17.00 і з 21.00 да 21.30; на кароткай хвалі 30,83 метра (ці 9730 кілагерцаў) з 6 да 7 гадзін.

Па нядзелях: на хвалі 30,83 метра і 227 метраў з 6 да 9 гадзін і з 10 да 13 гадзін; на сярэднім хвалі 227 метраў з 16.00 да 17.00 і з 21.00 да 21.30.

НА БЕЛАРУСКАЯ МОВЕ

Па нядзелях — ад 8 гадзін да 8 гадзін 30 мінут па сярэднеэўрапейскаму часу на хвалі 30,83 метра (ці 9730 кілагерцаў) і на сярэднім хвалі 227 метраў.

ДЛЯ ЗША І КАНАДЫ

Слухайце штодзённа нашы радыёперадачы па нью-йоркскіму часу з 19.30 да 20.30 на хвалі: 18,85 метра (ці 15.110 кілагерцаў), 25,08 метра (ці 11.960 кілагерцаў), 25,36 метра (ці 11.735 кілагерцаў). НА БЕЛАРУСКАЯ МОВЕ

Па суботах — ад 20 гадзін да 20 гадзін 30 мінут па нью-йоркскіму часу на кароткіх хвалі 18,85 метра (ці 15.110 кілагерцаў), 25,08 метра (ці 11.960 кілагерцаў), 25,36 метра (ці 11.735 кілагерцаў).

НАШ АДРАС

Мінск, праспект імя Сталіна, 77. Дом друку, пакой № 20. Для п'ясу (für Briefe): Minsk, Post-schlossfach № 14.

РЕДАКЦЫЙНАЯ КАЛЕГІЯ.